

Komintern debatterar enhetsfronten

[Ur [Links International Journal of Socialist Renewal](#), 7 juli 2019. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Inledning av Mike Taber

Nedan finns utdrag från den debatt om enhetsfronten som ägde rum i Kommunistiska internationals exekutivkommitté (EKKI) i februari 1922. Bland talarna fanns Grigorij Zinovjev, Karl Radek och Leo Trotskij.

Utdragen återges från *The Communist Movement at a Crossroads: Plenums of the Communist International's Executive Committee, 1922-1923*. Denna bok har redigerats av Mike Taber och översatts av John Riddell, och har i sommar givits ut som häftad bok av Haymarket Books. (En inbunden utgåva publicerades förra året av Brill.)

Det är det sjunde bandet i den serie om Kommunistiska internationalen på Lenins tid som började ges ut 1983, redigerad av John Riddell.

Det breda begreppet ”enhetsfront” har sina rötter i en lång tradition som går ända tillbaka till Kommunistiska manifestet 1848, men antogs av Kommunistiska internationalen efter att Tysklands kommunistiska parti i januari 1921 hade tagit initiativ och utfärdat ett Öppet brev till alla tyska arbetarorganisationer och uppmanat till enade aktioner mot den kapitalistiska offensiven.

Initiativet möttes vid denna tidpunkt av fientlighet av många inom den kommunistiska världsrörelsen, men stöddes av Lenin, som försökte övertala kommunistpartier i hela världen att söka efterlikna det. På sommaren antog Kominterns tredje kongress det öppna brevets synsätt.

I december 1921 gick Kominterns exekutivkommitté ett steg till, och förklarade att de kommunistiska partierna i hela världen omedelbart måste inleda en kampanj för enhetsfronten. Exekutivkommitténs förslag om att söka enhet i handling med socialdemokratiska partier möttes med förvåning och motstånd av många medlemmar i Komintern.

För att debattera dessa meningsmotsättningar hölls två månader senare ett utökat plenarmöte med exekutivkommittén, dit varenda parti skickade en utvidgad delegation.

Följande utdrag ur rapporten och debatten om enhetsfronten vid detta plenarmöte presenterar de

viktigaste ståndpunkter som förfäktades. Efter en omfattande diskussion (se sid 103-181 i *Communist Movement at a Crossroads*) antog plenarmötet den föreslagna politiken, mot de franska, spanska och italienska partiernas röster.

Rapport om enhetsfronten

Grigorij Zinovjev

Grigorij Zinovjev: ... 1919 var vi alla hoppfulla om att vi inom bara några år skulle besegra borgarklassen. Det blev inte så, framför allt därför att den subjektiva faktorn saknades. Förhållandena var mogna, eller som kamrat [Clara] Zetkin uttryckte det övermogna, men arbetarklassen saknade den nödvändiga organisationen. Socialdemokratin var en negativ faktor, eftersom den i det avgörande ögonblicket kämpade tillsammans med borgarklassen. Vi såg inte detta direkt, och fortsatte under hela det påföljande året att tala och skriva som om målet var mycket nära.

I det skede som uppbygget av kommunistpartier befinner sig idag, börjar det uppträda helt nya och intressanta skeenden i arbetarklassens djup. Massorna längtar efter vila och bröd. För oss som medvetna revolutionärer är det inte alltid så trevligt att de arbetarmassor som vi så ofta glorifierar och idealiserar, inte alltid trängs på barriaderna. Men efter fyra års svält och nedbrytning behöver arbetarklassen en frist och vill inte kasta sig in i nya faror. Sådana var, och är i viss mån fortfarande, stämningarna bland massorna. Som kommunister förutsåg vi kriget, det ekonomiska sammanbrottet och krisen. Men vi kunde inte förutse dessa stämningar.

På grund av denna situation har reformismen i viss mån börjat blomstra inom arbetarklassens breda massor. Det är inte Bernsteins reformism, inte en klar rörelse med ett syfte, utan istället en sinnestämning som öppnar en ny väg för reformismen. Detta fenomen var märkbart 1920 och under nästan hela 1921. Det är källan till det dämpade missnöjet mot kommunister som uppmanade till kamp och inte insåg behovet av vila. Det är ett resultat av det imperialistiska världskriget och hur det slutade.

Om kapitalismen hade varit något annat än kapitalism kunde denna utveckling ha blivit mycket farlig. När kapitalismen märkte detta behov inom arbetarklassen och såg att reformismen återigen erövrade en del av de bakåtsträvande arbetarna, inledde den sin offensiv. Det fanns också bakom-

liggande ekonomiska faktorer. Den kapitalistiska offensiven började överallt i form av en förlängning av arbetsdagen, minskning av reallönerna och så vidare. Det ledde till en ny svängning inom arbetarrörelsen, nya stämningar inom arbetarklassen: till en början som dämpad misstro mot reformisterna. De vanliga arbetarna såg återigen att de måste kämpa för att få någon vila. Den Andra och den Två-och-ett-halvte Internationalens¹ löften uppfylldes inte och arbetarklassens levnadsförhållanden blir allt sämre.

Arbetarmassorna som tidigare strävade efter vila börjar nu förstå att det inte finns någon väg framåt utan kamp. Men för att vinna denna kamp måste de agera enat. När vanliga arbetare försöker förklara orsaken till förräderiet under kriget kommer de till en enkel slutsats: *Det var för att arbetarklassen inte var enad*, för att socialdemokratien splittrade arbetarklassen. Och nu vill de ha enhet.

De kamrater som går emot vår handlingslinje kan inte förneka denna verklighet. Arbetarna söker enhet: de vill kämpa tillsammans mot borgarklassen. Om kommunisterna inte tar hänsyn till denna sinnesstämning kommer de att bli sekterister, det vill säga att de kommer att tjäna socialdemokratins intressen.

Under den tredje kongressen förstod vi inte detta helt och fullt. Den tredje kongressen var allmänt sett medveten om att det hade ägt rum en vändning, men vi var inte fullt medvetna om den starka spontana impulsen till enhet. Nu är det nödvändigt att ta ännu ett steg. Vi måste säga att det är de kommunistiska partiernas roll att ena arbetarklassen och leda den framåt. Partiet är inte klassen, den är klassens huvud. Vi kommer aldrig att bilda ett parti tillsammans med socialdemokraterna. Det vore samma sak som förräderi. Vi får inte glömma att partiets roll är att peka vägen framåt för klassen.

Vi får aldrig ge efter för dessa stämningar bland massorna. I den mån stämningarna uppstår ur den oklara tanken att förena alla och bli ett enda parti, i denna utsträckning är den felaktig och reaktionär. Men i dessa stämningar finns det något annat som är i huvudsak sunt, och det är strävan att gå framåt tillsammans mot borgarklassen. Denna faktor kan mycket väl vara avgörande för revolutionens hela framtida förlopp. Om vi lyckas utnyttja dessa stämningar på rätt sätt kommer vi inte bara att uppnå klarhet i det kommunistiska partiet utan också en stor massrörelse.

Först nu har vi uppnått kampens två stora förutsättningar. 1920 var massrörelsen kanske större, men partiet saknades. Sedan började vi bygga partiet, men trycket från massorna saknades. Nu går vi in i en period där båda faktorerna existerar och där vi måste lyckas att kombinera dem. Från detta härrör att vi måste rikta in oss på en enhetsfront med inte bara socialdemokraterna, partierna i den Andra och den Två-och-ett-halvte internationalerna, utan också med anarkisterna, syndikalisterna, parti-lösa arbetare och kristna arbetare....

Vi säger: förena er med oss nu i järnvägsarbetarnas strejk. Förråd inte de brittiska gruvarbetarna. Förena er med oss under de små vardagliga striderna. Vi behöver inte era resolutioner om en generalstrejk. Istället föreslår vi att ni förenar er med oss för att skuldra mot skuldra kämpa med oss för omedelbara dagskrav.

1 Begreppet "Två-och-ett-halvte Internationalen" syftade på den centristiska Internationella föreningen av socialistiska partier, eller Wienförbundet, som grundades vid en kongress i Wien 22-27 februari 1921. Den bildades i opposition mot både den reformistiska Andra internationalen och den kommunistiska Tredje internationalen. Den Två-och-ett-halvte internationalen anslöt sig till Andra internationalen i maj 1923.

Det är det nya, det som vi inte har haft förrän nu. De kamrater som är mot enhetsfrontspolitiken inser inte att vi faktiskt i viss mån redan har vunnit kampen i verkligheten. Det går inte längre att framställa kommunisterna som professionella splittrare, och det är ett enormt första framsteg. De brukade beskriva oss som professionella splittrare, och de objektiva omständigheterna gjorde det lättare för dessa personer att göra det. Mellan 1914 och 1921 genomförde vi omkring ett dussin splittringar, och det gav upphov till en viss irritation inom arbetarklassen. Men vi var tvungna att bryta med den gamla förrädiska socialdemokratin för att skydda arbetarnas intressen. Vi var tvungna att bilda ett kommunistparti, och det måste få utrymme. Det var därför vi, på grund av socialdemokratin, framställdes som professionella splittrare. Under de åren försökte kapitalismen väcka motstånd mot splittringar och göra det till en omständighet mot kommunismen. Nu måste vi övervinna detta motstånd på rätt sätt, och visa att vi splittrade arbetarklassen för att ena den mot borgarklassen.

Arbetarklassens ilska mot splittringar är bara alltför förståelig. Strävan efter enhet är mycket ofta – faktiskt nästan jämt – en revolutionär faktor. Arbetarklassens styrka utgörs av det faktum att den omfattar miljoner. Det är en kraft som härrör ur antalet. Dess motstånd mot splittringar är en helt förståelig och berättigad känsla. Men vi kan inte alltid ge efter för denna känsla eftersom socialdemokratin har utnyttjat den i borgarklassens intressen. Vi tvingades splittra. Men nu måste vi vända på rollerna: nu är det den Andra och den Två-och-ett-halvte internationalen – inte vi – som kommer att stå som splittrare inför arbetarklassen.

Vi närmar oss nu ett nytt uppsving inom arbetarklassen. Många kamrater missförstår parollen om en enhetsfront, och tror att den härrör ur en förtvivlan över den ryska revolutionens misslyckande. Sanningen är den motsatta. Utan detta nya uppsving inom arbetarrörelsen skulle enhetsfronten sakna all grund. Som vi skrev i våra teser om det nya uppsvinget, så sa till och med våra bästa kamrater i Tyskland att det bara märktes i Moskva och ingen annanstans. Men tänk på den våg av strejker som vi ser överallt. Enhetsfronten är inte en politik av förtvivlan. Tvärtom är det en politik för ett nytt uppsving som börjar kring ekonomiska frågor men kommer att förflytta sig till det politiska området.

Utan tvekan har denna politik sina risker. Vi hänvisade till det i våra första teser. Vår politik medför ofta faror. Tror ni inte att det finns risker med att delta i parlamentet? Ändå accepterar vi dem. Men ingen kommer att kunna visa att denna politik har drömts fram ur tomma intet, eller att några andra känslor dominerar bland massorna....

Det handlar inte bara om enhetsfronten. Det som står på spel är *själva arbetarmassornas enhet*, och för det måste vi kanske kämpa i månader, kanske årtal. Och när det blir verklighet, då har den sociala revolutionen börjat. Det går inte att uppnå på en månad, men det är den enda rätta vägen för att nå vårt mål. Vår konferens måste inta en klar ståndpunkt i denna fråga. Och om några få partikamrater ännu inte har övervunnit sina barnsjukdomar, så kommer de att bli friska igen inom några månader. Vi måste klargöra för massorna varför vi splittrar: för att få frihet för propaganda och agitation. Men nu uppmanar vi er att enas mot borgarklassen. Och genom att slå in på denna väg blir segern absolut säkrad.

Motrapporter

Daniel Renault

Daniel Renault (Frankrike): ... Vi har just fått höra att tillämpningen av den tredje kongressens beslut innebär att uppmana massorna till exakt definierade aktioner, föra fram omedelbara krav och förklara för till och med de mest okunniga arbetarna vad de har för plikt mot klassen. Och sedan får vi höra att vi någon gång i framtiden kommer att sluta delvisa och tillfälliga överenskommelser med de misskrediterade socialdemokratiska ledarna eller de reformistiska syndikalisterna. Kamrat Zinovjev säger att det inte är något viktigt argument att göra denna åtskillnad mellan uppmaningar till massorna och överenskommelser med de socialdemokratiska och reformistiska syndikalistiska ledarna. För vår del ser vi denna överenskommelse som den besvärligaste sidan av frågan. Här uttrycker jag inte min personliga uppfattning, utan de franska kommunisternas åsikt. Det är möjligheten av en sådan överenskommelse som har orsakat ett så stort rabalder.

Det sammanfattar det franska kommunistpartiets ståndpunkt i några få ord. Partiet lägger fram minoritetsteser om enhetsfronten, teser som avvisar exekutivkommitténs förslag....

Om ni säger till oss att enhetsfrontspolitiken innebär att kräva åttatimmarsdag och kämpa mot källbeskattning av löner, då är vi helt överens med enhetsfronten och erkänner att det franska kommunistpartiet krävde det för längesedan. I denna mening har vi ytterst bestämt stött enhetsfronten och har tillämpat den sedan länge. I Frankrike kallar vi det för ett *revolutionärt block*. Närhelst gynnsamma omständigheter uppstår vinnlägger vi oss om att uppnå ett sådant block med anarkisterna, de revolutionära syndikalisterna och de partilösa arbetarna, i den mån de är öppna för våra vädjanden. Exempelvis bildade vi aktionskommittéer med de revolutionära syndikalisterna och anarkisterna när krigsfaran var överhängande och ockupationen av Ruhr stod på dagordningen,² och vi kunde genomföra en massagitation som säkerligen inte kunde undgå att påverka det beslut som regeringen tog....

Vi anser att en tillämpning av enhetsfronten som medför ett närmande och en överenskommelse med de reformistiska ledarna inte bara innebär risker för Frankrike utan i övergripande mening för

² Den första franska ockupationen av Ruhrområdet ägde rum i mars 1921, då den franska armén med 130.000 soldater ockuperade städerna Düsseldorf, Duisburg och Ruhrort i Rhenlandet, efter att Tyskland inte hade tillmötesgått ett ultimatum om krigsskadedånd. De drog sig tillbaka i september. Ruhr ockuperades på nytt av franska trupper i januari 1923.

internationalens alla sektioner och internationalen själv....

Riccardo Roberto (Italien): ... Kamrat Zinovjev säger att vi behöver enhetsfrontspolitiken för att gå tillsammans med massorna och inte för att avslöja ledarna. Men bara det räcker inte. Enligt min åsikt måste vi lägga till något som kamrat Zinovjev inte nämner. Vi måste göra mer än bara sträva efter att avslöja ledarna, vi måste också ge hjälp till massorna. Vi måste hjälpa proletariatet, som idag bara ser de ekonomiska frågorna.

Här måste jag ställa en fråga: tror vi kanske att de socialdemokratiska ledarna är ett gäng fullständiga idioter? Tror vi att de socialdemokratiska ledarna bara kommer att stå med gapande mun och titta på medan vi avslöjar dem? Givetvis inte. Vi har att göra med personer som är skärpta och vet hur de ska försvara sig. Det är alldeles för enkelt att tillkännage det på förhand och sedan kämpa med de medel som kamrat Zinovjev föreslår....

Vi italienska kommunister säger att denna enhet existerar i vårt land, att den blir starkare för varje dag och att enhetsfronten kan upprättas utan att närma sig ledarna, som vi har anklagat för förräderi och vilka vi bekämpar varenda dag. Hur ska det göras? Via organisationerna? Vi har dessa organisationer. Kommunistiska grupper och celler höjer sina röster både i fackföreningarna och i arbetarnas lokaler och kräver en enhetsfront, och tvingar socialdemokraterna att avslöja sig. Vi måste ljudligt förkunna att det är varje kommunistiskt partis plikt att upprätta en enhetsfront, inte med ledarna utan med massorna som är organiserade i fackföreningarna, och som kommer att dra med sig socialdemokraterna och ledarna och avslöja dem. Det är vår ståndpunkt.

Umberto Terracini

Umberto Terracini (Italien): Frågan vi nu står inför låter så här: skall vi, för att erövra massorna, överge just de principer som har gjort det möjligt för oss att bli starkare? Enligt vår uppfattning kan de metoder som exekutivkommittén föreslår förvisso göra det möjligt för oss att erövra massorna, men då kommer vi inte längre att vara kommunistpartier utan istället en spegelbild av de socialdemokratiska partierna....

Kamrat Zinovjev talar om en överenskommelse med partierna och förklarade att det både var nödvändigt att sluta sådana överenskommelser med ledarna och samtidigt kämpa mot dessa ledare. Han tillade att vi måste förhandla med ledarna till och med när vi talar direkt till massorna. I en församling som denna talar vi inte bara på ett övergripande sätt till de partier som är anslutna till den Kommunistiska internationalen. Vi måste öppet säga vad som bör göras. Dessutom måste

specifika gränser sätts upp, de gränser inom vilka förhandlingarna kommer att äga rum.

I våra teser för vi fram följande vägledande principer: varje parti måste slå fast ett antal frågor som är lämpliga för att engagera alla arbetare, frågor som knyter an till den ekonomiska situationen och den politiska och militära reaktionen. Detta förslag ska bara riktas till de nationella fackföreningarna och inte till de politiska partierna. Närhelst det är möjligt bör det dessutom inte skickas ut av kommunistpartiet utan via varje facklig organisations centralkommitté. Det bör också skickas av en kommitté som har upprättats av en speciell församling i fackföreningarna. Partiet lovar att ställa alla sina organiserade krafter till förfogande för att genomföra aktionerna som leds av denna kommitté. De andra partierna bör göra samma sak.

När vi förde fram denna fråga första gången, svarade inte fackföreningarna. Men efter att de kommunistiska cellerna i fackföreningarna hade arbetat och fått majoritet i denna fråga i alla församlingar gjorde de det. Det kommer att bli mycket lättare när kommunistiska grupper ställer samma fråga dag efter dag i alla fackföreningarnas församlingar. Det kommer sakta men mycket säkert att leda till att ledarna avslöjas.

När vi talar om "ledare" syftar vi inte på Serrati, Levi, Renaudel, Scheidemann och liknande.³ Partierna är i sin helhet ansvariga för arbetarnas nederlag, och det är därför inte rätt att alltid ställa de socialdemokratiska partiernas ledare i motsättning till partiets anhängare. De socialdemokratiska ledarna är bara starka därför att tusentals anhängare har stannat kvar i dessa partier. Vad gäller Tyskland speciellt, antas kommunisterna där gå samman med socialdemokraterna för att bilda en gemensam regering för att lösa frågan om krigsskadestånden på ett sätt som är acceptabelt för arbetarklassen.

Är ni säkra på att de socialdemokratiska ledarna kommer att gå med på ert förslag? Det finns inte ett enda land där socialdemokraterna någonsin kommer att sluta en sådan överenskommelse, för de vet bara alltför väl att de aldrig kommer att foga sig efter villkoren. De är erfarna nog för att veta att det inte är diplomatiskt lämpligt att offentligt gå med på något idag och sedan tvingas avvisa det imorgon.

Oavsett hur klart och exakt frågan om enhetsfronten formulerades i exekutivkommittén, så orsakade den stor förvirring i de lokala sektionerna. Vi måste gå ut till sektionerna och förklara att vi inte föreslår att vi ska sluta överenskommelser med gårdagens fiender och överge vår oförsonliga hållning. Istället är målet att skapa en grundval för framtida arbete. Det har ofta konstaterats, till exempel i kommunalval, att så fort kommunister och socialdemokrater sluter en parlamentarisk överenskommelse, så drar de småborgerliga skikten genast tillbaka sitt stöd för detta block. Samma sak händer i fackföreningarna. När socialdemokrater och kommunister föreslår en gemensam lista, föreslår partilösa arbetare genast egna kandidater. Resultatet av en politik av överenskommelser på politiskt parlamentarisk nivå är att många anhängare försvinner från enade aktioner. Överenskommelsen kan vinna hundratusentals arbetare till oss, men under processens gång kommer vi att förlora åtminstone ettusen kommunister. Jag skulle föredra att dessa tusen stannar hos oss....

Låt oss gå med massorna i enade allmänna aktioner och inte med förräddarpartierna, inte genom formell och resultatlös enhet. Vi kräver bara att frågan ställs klart och exakt utan demagogi och utan

³ Syftar på G M Serrati, ledare för det italienska socialistpartiet, Paul Levi, som hade uteslutits ur det tyska kommunistpartiet 1921, Pierre Renaudel från det franska socialistpartiet, och Philipp Scheidemann från det tyska socialdemokratiska partiet.

försök att göra ett gott intryck.

Från debatten

Karl Radek

Karl Radek: ... Vad är skillnaden mellan den nuvarande situationen och situationen 1919? Då revolterade massorna i Österrike, i Ungern, i Tyskland. Vi kämpade om makten, frågan var [proletariatets] diktatur eller så kallad demokrati. Denna första period av direkt kamp är slut, för tillfället. Faktum är att det inledande angreppet besegrades av kapitalisterna, och arbetare i alla länder är indragna i kamp för delkrav. Här är det som står på spel under denna kamp idag: åttatimmarsdag – ja eller nej? Högre löner – ja eller nej? Som Kommunistiska internationalen är det vår uppgift att visa massorna hur vi under denna praktiska kamp skiljer oss från alla andra krafter. Vi vill kämpa och det vill inte de andra – inte ens för reformer. Våra vänner är rädda för att denna handlingslinje ska leda till ett närmande till socialdemokraterna. Låt mig påminna er om hur SPD och USPD reagerade när vi tillämpade denna politik i Tyskland 1921. De tjöt i högan sky, eftersom de visste att vi skulle avslöja dem inför massorna.

En del av kamraterna framställer det så här: enhetsfronten kan bara skapas genom kamp. Det är deras första argument. Det andra är att vi vill ena massorna och driva bort ledarna. Terracini vill ena sig med massorna och Zinovjev vill ena sig med Scheidemann och Renaudel. Det är förvisso en motsättning om jag enar mig med Scheidemann idag och sedan imorgon skriver i pressen att Scheidemann är en förrädare. Tja, vi kommer att lösa denna motsättning på bekostnad av Scheidemanns folk med hjälp av aktioner där deras förräderi även klagas för massorna.

Terracini säger att vi från början måste enas utan ledarna. Men i så fall kommer Serratis anhängare bland arbetarna att vara mot er. Men om det under diskussionerna med Serrati blir uppenbart att han inte vill kämpa tillsammans med oss, så kan Terracini säga till arbetarna: ”Kom och enas med oss mot era ledare.” Sedan finns argumentet att enhetsfronten bara kan komma till stånd genom kamp. Nå, självklart. Men frågan är vad som gynnar denna kamp och vad som hindrar den.

Kamrater, frågorna är enkla, och att göra dem så krångliga är som när en höna står inuti en cirkel

och inte vågar kliva utanför den. Skillnaden är helt enkelt att hönan inte ritade cirkeln runt sig. Men Terracini hjälpte till att utforma den formulering som han inte kan komma förbi. De italienska kamraterna är mot enhetsfronten för att de är i minoritet, de franska för att de är i majoritet.

De franska kamraterna lider av en optisk illusion. De blandar ihop proletariatet med det gamla socialistpartiet, som vi nu har majoritet i. Men socialistpartiet är inte det franska proletariatet. 1919 fanns det ingen drivkraft för enhet bland massorna. Vid den tiden splittrades massorna på frågan om diktatur eller demokrati. Nu skapar den kapitalistiska offensiven en drivkraft för enhet bland massorna. De som inte känner det har ingen känsla för vad som händer i arbetarklassen....

Leo Trotskij

Leo Trotskij:* ... Kamrat Terracini säger: ”Givetvis är vi för aktioner för att erövra massorna.” Säkert, men vi har redan gått in i ett mer utvecklat skede, vi diskuterar nu metoderna för att vinna massorna i handling. Vid den tredje kongressen gick vi mot tendenser som kunde leda till förhastade aktioner. Idag ser vi samma tendenser, men de uttrycks i en annorlunda form, nämligen risken för en negativ hållning. Vid tredje kongressen beslutade vi att vi står i början av ett nytt skede. Borgarklassen har inte återfått sin jämvikt och stabilitet, men den har uppnått en sorts låtsad jämvikt. Efter åren 1919-1920 förändrades de breda massornas revolutionära stämningar till en avvaktande stämning. Nu måste vi framförallt befatta oss med hur vi ska erövra massorna. Ur denna synvinkel delas partierna upp i tre stora grupper.

Den första gruppen är de kommunistiska partier som ännu så länge måste kämpa för att skaffa sig en plats i den proletära fronten, nämligen Storbritannien och Belgien. Å andra sidan finns det länder, Bulgarien, där det kommunistiska partiet fullständigt dominerar. I en sådan situation är det uppenbart att frågan om enhetsfronten knappast existerar. För det tredje, mellan dessa två ytterligheter befinner sig de flesta kommunistpartierna. Och det är just i de länder där det kommunistiska partiet är en del av proletariatets organiserade förtrupp som frågan om enhetsfronten uppstår.

Vi vet inte när tidpunkten för erövringen av makten kommer att komma. Kanske om sex månader, kanske om sex år. Jag frågar kamrat Terracini och även kamrat Renault: ska proletariatet upphöra med kampen för sitt dagliga bröd tills kommunistpartiet med stöd från hela arbetarklassen befinner sig i en sådan ställning att det kan gripa makten? Nej, kampen upphör inte, den fortsätter. Arbetare utanför vårt parti förstår inte varför vi bröt med socialisterna. De tänker: ”Dessa grupper eller sekter borde ge oss möjlighet att kämpa för våra dagliga behov.” Vi kan inte bara säga till dem: ”Vi splittrade för att förbereda er stora dag i övermorgon.”

* Detta tal finns översatt i sin helhet på marxistarkivet: [Frågan om enhetsfronten](#). Den text utifrån vilken den översättningen gjordes skiljer sig något från föreliggande text, men inte på något sätt som ändrar innebörden – öa.

Men kommunistpartiet kommer till dem och säger: ”Vänner, kommunister, socialister, reformister och revolutionära syndikalister har alla sina egna organisationer, men vi kommunister föreslår omedelbara aktioner för att kämpa för ert dagliga bröd.” Det ligger helt i linje med masspsykologin. Jag förstår mycket väl att en journalist som låt oss säga arbetade med [det franska socialistpartiets ledare Jean] Longuet på *l'Humanité*, att det för denna person innebär en psykologisk och moralisk tortyr att efter allt detta tänka sig att vända sig till Longuet igen. Men de franska arbetarna struntar faktiskt blankt i det....

Men, säger kamrat Terracini, för tillfället sker det inga stora händelser och vi har ingen anledning att föreslå enhetsfronten. De franska kamraterna säger, att om det inte uppstår några stora händelser, så måste vi få dem till stånd genom våra egna aktioner. Jag vill hävda, att ett av de viktigaste hindren för dessa händelser är det faktum att det existerar flera politiska och fackliga organisationer sida vid sida, där massorna inte förstår skillnaderna mellan dem. Vi föreslår en specifik aktion till en sådan sorts organisation. Jag hävdar att de arbetare som inte är med i någon organisation, de mest desillusionerade eller mentalt långsammaste elementen, kommer att dras med i strömmen i händelse av en akut revolutionär kris....

Lästips:

[Den proletära enhetsfronten](#), från 1921-22.

[Debatt om enhetstaktiken](#). Referat från diskussioner, resolutioner m m från de två "utvidgade EKKI-möten" som hölls i februari-mars och juni 1922. Referaten är från det svenska kommunistpartiets dagstidning *Folkets Dagblad Politiken* (FDP). Det första av dessa EKKI-möten är samma som det som behandlas ovan (februari-mars 1922). FDP redovisar referat av samma tal som ges i utdrag ovan (Zinovjevs rapport, Renoults motrapport och den följande debatten), vilket betyder att de delvis kompletterar varandra.